

Arrest

nr. 216 486 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 31 juli 2016. Op 2 augustus 2016 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Sadat te zijn. U bent afkomstig uit Safedsan (district Waras, provincie Bamyān). U verklaart zeventien jaar oud te zijn. U woonde in uw dorp samen met uw ouders, een oudere en twee jongere broers. U ging naar school tot dertienjarige leeftijd. Daarna stopte u omwille van de problemen die uw vader ondervond.

Uw vader was tewerkgesteld voor een partij genaamd Shura. Die partij kwam in opstand tegen de wreedheden die de partij Sepia Islami deed. De partij Sepia Islami werd geleid door Mohammed Akbari. Mohammed Akbari kreeg de macht en beroofde de mensen. Uw vader stopte zijn werk voor de partij en werd landbouwer. Op een dag werd aan twee broers van uw vader gevraagd om bij zijn partij te komen. Ze weigerden dit en werden vermoord. Uw vader kreeg vervolgens de vraag om zijn twee oudste zonen, waaronder u, naar Mohammed Akbari te sturen. Hij wilde dit niet doen en had schrik dat jullie ook zouden vermoord worden, net zoals zijn broers. Jullie vluchtten naar Iran. Daar bent u uw volledige familie kwijtgeraakt. U hebt vervolgens een jaar in Iran gewerkt. In Iran zag u dat veel Afghanen werden gedepoteerd of werden ingezet om te vechten in Syrië. U besloot dan ook Iran te verlaten. Met de opbrengst van uw job betaalde u uw reis naar Griekenland. Daar werkte u vervolgens enkele maanden in een Afghaans restaurant. Via Italië en Frankrijk reisde u vervolgens naar België. Op 2 augustus 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door Mohammed Akbari en zijn mensen gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst, in casu Afghanistan. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Iran, waar u enkele jaren zou hebben verbleven, zou hebben gekend moet dan ook worden gesteld dat zij in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, het onderzoek dat plaats vond op 4 augustus 2016, waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 31 augustus 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt meer dan drie jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1996. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder stelt het CGVS vast dat u bijzonder slecht op de hoogte bent van de feiten die zouden hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan. U komt niet verder dan vage, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat de genaamde Mohammed Akbari lid was van een politieke partij en dat hij de politieke tegenstander was van uw vader (vragenlijst van 31 augustus 2016,

vraag 5). Op het CGVS beweert u ineens dat het helemaal geen politieke partijen waren. Wat voor soort partijen het dan wel waren, kan u echter ook op geen enkele manier duiden. U kan enkel zeggen dat het gemaakt is door mensen, maar wat u daarmee bedoelt, blijft onduidelijk (CGVS, p.12). En waar u bij DVZ nog verklaart de namen van de partijen niet te kennen, blijkt u deze op het CGVS wel plots te kunnen zeggen. U verklaart dit door te zeggen dat uw geheugen nog niet goed werkte bij het eerste interview, dat u lange tijd onder een vrachtwagen had doorgebracht (CGVS, p.13). Uw vader zou tot Hezb Shura behoord hebben (CGVS, p.6). Hij was voor deze partij tewerkgesteld maar wat hij juist voor deze partij deed, weet u weer maar eens niet te verduidelijken. U weet zijn exacte positie niet, u weet enkel dat hij een salaris ontving. Hij zou u nooit iets over zijn job hebben verteld (CGVS, p.5). De andere partij Sepia Islami werd geleid door Mohammed Akbari. Ook waar deze partijen dan voor stonden, kan u op geen enkele manier uitleggen. U zegt dat het doel van Sepai Islami was om mensen gevangen te nemen en u zegt dat de zonen van de gevangenen dan illegale dingen moesten doen voor hen. Gevraagd om het zeer algemene 'illegale dingen' nader te preciseren, komt u niet verder dan te zeggen dat ze hun macht gebruiken tegen arme mensen, dat ze mensen bestelen en overvallen. Verder gevraagd naar deze illegale dingen zegt u dat ze het vee en de gewassen van uw vader namen. Ze zouden ook mensen ontvoeren uit uw dorp. U kan hier wel twee namen van ontvoerde personen aanleveren, maar waarom ze die mensen zouden meenemen, kan u niet uitleggen. U kan enkel zeggen dat het kwam omdat ze tot de andere partij behoorden (CGVS, p.7).

Gevraagd waar Hezb Shura, de partij waar uw vader toe zou hebben behoord, dan voor stond, beweert u dat het hun doel was de andere partij tegen te houden (CGVS, p.7). Dit lijkt een wat eigenaardig uitgangspunt voor een partij. De leider van Hezb Shura zou Haji Habi geweest zijn, maar u kan over hem niets anders zeggen dan dat hij overleden is, maar u weet niet wanneer, u zou nog jong geweest zijn. Meer nog, u zegt dat na het overlijden van Haji Habib de partij werd opgeheven (CGVS, p.9). Ook gevraagd naar meer informatie over andere leden in de partij moet u het antwoord schuldig blijven. Zo spreekt u over een zekere Rohullah. Gevraagd naar wat u over hem kan vertellen, kaatst u eerst de bal terug en zegt u 'wat zal ik vertellen'. Als het CGVS nog eens benadrukt dat u alle informatie kan aanleveren die u hebt, komt u niet verder dan te zeggen dat er mensen waren die met uw vader samen waren en dat Rohullah ook in Safedsan leefde (CGVS, p.14). Dat u zo weinig informatie kan aanleveren over de partij waar uw vader toe zou hebben behoord en waarvan het lidmaatschap uw problemen zou hebben veroorzaakt, is dan ook zeer opmerkelijk en ondermijnt in belangrijke mate uw geloofwaardigheid.

De partij van Mohammed Akbari zou uiteindelijk wél een politieke partij zijn geworden, wanneer weet u echter niet. U situeert dit in de periode dat hij in het parlement ging (CGVS, p.12). U kan echter enkel zeggen dat hij een tweede keer in het parlement ging. Wanneer de laatste verkiezingen voor dat parlement dan plaatsvonden, kan u evenwel niet zeggen. Dat is opmerkelijk, aangezien u tegelijkertijd beweert dat uw vader verplicht werd om te gaan stemmen (CGVS, p.13). Op geen enkele manier slaagt u erin de historiek van de partijen, hun doel of hun onderlinge confrontaties concreet te maken of verder uit te leggen. U blijft volharden in het aanleveren van uiterst vage veronderstellingen. Aangezien u twee tot drie jaar geleden, op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, toch achttien of negentien jaar moet geweest zijn, mag dit toch de nodige verbazing wekken. Verwacht mag worden dat uw vader meer informatie met u moet hebben gedeeld, zeker wanneer hij vijftien jaar voor de partij gewerkt zou hebben, zoals u zelf beweert (CGVS, p.14).

Het blijft ook onduidelijk waarom net uw familie het doelwit zou zijn van deze partij. Uw vader vertelde u dat u illegale dingen moest doen. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd deze illegale zaken te verduidelijken, komt u weer niet verder dan te zeggen dat ze hun macht gebruiken om dingen te stelen. U kan op geen enkele manier verduidelijken waarom ze uw vader zouden nodig hebben. U zegt dan ineens dat ze uw vader ook niet wilden, maar dat ze u en uw broer wilden om wraak te nemen (CGVS, p.10). Waarom dit zo zou zijn, blijft echter een raadsel. Opvallend genoeg is dit vluchtmotief, namelijk dat ze u en uw broer zouden hebben opgeëist, onvermeld gebleven bij DVZ. Nochtans is dit volgens uw huidige verklaringen de onmiddellijke oorzaak van de vlucht van u en uw familie uit Afghanistan. U verklaart dit weer door te zeggen dat u lange tijd onder een vrachtwagen hebt doorgebracht toen u op weg was naar België (CGVS, p.16). Deze uitleg weet echter niet te overtuigen, te meer omdat het interview bij DVZ over uw problemen bijna een maand na uw aankomst in België werd afgenomen. Als u zelf persoonlijk bedreigd werd, mag er toch vanuit gegaan worden dat dit belangrijk genoeg is om onmiddellijk te vermelden, te meer omdat dit de eigenlijke reden zou zijn waarom u indertijd Afghanistan bent ontvlucht.

Het is verder opvallend dat u de gebeurtenissen niet in de tijd kan situeren. Zo zegt u twee jaar geleden te zijn vertrokken in Afghanistan, maar kan u dat geenszins preciseren (CGVS, p.4). Even later zegt u dan weer te zijn vertrokken in 1393 naar Iran (CGVS, p.5). Aangezien het momenteel 1396 is volgens de Afghaanse kalender is, zou dit betekenen dat u al drie jaar geleden Afghanistan hebt verlaten. In Iran zou u een jaar geleden gebleven zijn, in Griekenland weet u niet hoe lang u hebt verbleven (CGVS, p.9). Bij DVZ (vragenlijst van 31 augustus 2016, vraag 31) had u nochtans verklaard anderhalf jaar in Griekenland te zijn verbleven. Vervolgens bent u via Italië en Frankrijk naar België gereisd. Opvallend genoeg hebt u geen asiel aangevraagd in een van de landen op uw route naar België. Van een asielzoeker die vreest voor zijn veiligheid, mag verwacht worden dat hij zo vlug mogelijk asiel aanvraagt en zodoende hulp en bescherming inroept. Het zogenaamde 'landenshopping' wordt hierbij niet aanvaard. Dat u al eerder bescherming hadden kunnen vragen en dit niet deed, wijst nog maar eens op het relatieve karakter van uw beweerde vrees.

U beweert tot slot nog dat u geen familie meer hebt in Afghanistan (CGVS, p.18). Ten eerste wilt het CGVS er op wijzen dat u meerderjarig bent bevonden. Ten tweede is uw asielrelaas ongeloofwaardig gebleken. Daaruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de vlucht van uw familie naar Iran die het gevolg van deze problemen zou zijn. Ten derde bent u ook niet duidelijk over waar uw andere familieleden verblijven.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De kopie van uw taskara bewijst enkel uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamiyan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Bamiyan province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Bamiyan behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. De provincie wordt bestempeld als relatief vreedzaam en stabiel. Uit de provincie komt er nauwelijks berichtgeving over veiligheidsincidenten. De incidenten die er plaatsvinden, betreffen bovendien hoofdzakelijk niet aan het conflict gelieerde incidenten. Daarnaast vinden er ook doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen plaats. UN OCHA maakt geen melding van uitwaardse ontheemding uit de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Bamiyan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Bamiyan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij meent ook dat een kennelijke beoordelingsfout werd begaan.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“Overwegende dat artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, « vluchteling » als volgt definieert; « Die, [...] uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. »

Overwegende dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden, volgens artikel 48/4, « aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij

vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.»

En dat de paragraaf 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. »

Overwegende dat artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gepaard met artikel 62 van dezelfde wet verplicht de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de verzoekende partij, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Overwegende dat artikel 62 gepaard met artikel 48/3 tevens verplicht rekening te houden met de subjectieve toestand in dewelke de verzoeker zich bevindt.

Overwegende dat artikel 48/6 stelt dat : « De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

Dat volgens artikel 485 van de Richtlijn Kwalificatie, als de asielzoeker aan de voorwaarden voldoet « moet » hij « geloofwaardig geacht » worden en « wordt hem het voordeel van de twijfel gegund ».

Overwegende dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RVV, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid de Commissariaat-generaal verplichten om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State:

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claey's, no. 14.098, 29 april 1970)

M MET BETREKKING TOT DE WEERLEGGING EN DE UITEENZETTING VAN DE ELEMENTEN UIT DE MOTIVATIE VAN DE BESTREDEN BESLISSING:

Aangezien tegenpartij onderstreept dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde geboortedatum van verzoeker;

Dat de heer N.[...] inderdaad heeft aangegeven dat hij op 31.8.1999 geboren was terwijl een medisch onderzoek heeft aangetoond dat hij op 1/1/1996 geboren is;

Dat Pauline COURARD in haar artikel "Quand l'expertise médicale ne suffit plus à légitimer la décision La détermination de l'âge des mineurs étrangers non accompagnés » schrijft dat :

« Le recours à l'expertise permet, dans certains cas, de légitimer les décisions administratives. En effet, la connaissance technique et scientifique est considérée par l'administration comme un élément rationnel et la rationalité, dans les sociétés occidentales modernes, est source de légitimité. Cette affirmation ne tient cependant que si l'expertise est réellement perçue par tous les acteurs concernés comme source de rationalité et d'objectivité.

Or; dans le cas de la détermination de l'âge des MENA, la qualité de l'expertise sollicitée; c'est-à-dire du triple test médical est nuancée tant par les acteurs extérieurs tels que les associations de défense des droits de l'enfant ou les médecins; que par les acteurs administratifs internes. Si la Loi Tutelle de 2002 a été vue comme une amélioration pour la prise en charge des MENA, notamment grâce à l'introduction du triple test médical, de nombreuses questions subsistent.

Dans un premier temps, le manque d'harmonisation de la procédure donne l'impression d'un test « bricolé », qui est la cible de nombreuses critiques. Dans un second temps, la place dominante de l'expertise dans la décision de détermination de l'âge des MENA pose question, principalement au vu du

manque de fiabilité du test médical dénoncé tant par les associations que par les médecins. Enfin, même si dans leurs attitudes ou leurs discours, les acteurs administratifs conservent une vision wébérienne de la science qui permet de légitimer la décision, ils nuancent leur point de vue en reconnaissant les limites du recours aux tests médicaux. Notre analyse au plus près des pratiques des différents groupes d'acteurs a contribué à démontrer que différentes critiques fragilisent, de l'intérieur comme de l'extérieur, le rôle légitimateur de l'expertise médicale, même s'il continue à être revendiqué par les administrations.

Il pourrait cependant être renforcé si un consensus existait au sein du monde médical ou si l'administration proposait une approche pluraliste du régime de décision. Le système actuel de détermination de l'âge résisterait-il aujourd'hui à une attaque et une remise en cause profonde dans le contexte actuel de l'augmentation du nombre de MENA ? » (P. Courard Revue de la faculté de droit de l'Université de Liège (Rev. Nummer 3 | p. 587 | 2015) ;

Dat de Raad van Europa in september 2017 aangaf in haar rapport Age assessment: Council of Europe member states' policies, procedures and practices respectful of children's rights in the context of migration:

7. The child has the right to be heard, to express their views and to have their views taken into account at all stages of the procedure. An assessment should not take place without the child's and their guardian's informed consent. States should inform the child of the reasons for the age assessment and avoid repetitive or multiple assessments. [...]

9. Children undergoing age assessment have a right to be informed of their rights during the procedure, the purpose, steps and duration of the procedure, and to be assisted by a legal representative and/or guardian. Age assessment procedures need to respect the right to privacy and data protection.

18. Age assessment methods have been criticised for their lack of scientific and empirical basis and reliability and the associated high risk of producing arbitrary results. A number of methods employed by States have been found to be invasive and may cause physical or mental harm to the person undergoing assessment, and thus may raise a number of medical ethics concerns.

22. The outcomes of age assessment have far-reaching consequences. Procedures that deny children the official recognition of their young age are likely to have a detrimental impact on the child's safety, well-being and development. In practice, there remain significant gaps and challenges as regards age assessment procedures and the way they are currently carried out in member states.

26. Weak, inadequate or faulty assessments put children at risk. Children who are falsely assessed as adults may experience violations of their human rights, are at risk of being detained in unsuitable detention facilities and consequently exposed to greater risks of abuse and violence.⁸ They may further lose out on essential support and assistance to guarantee their safety, health, well-being and development. (Raad van Europa, Age assessment: Council of Europe member states' policies, procedures and practices respectful of children's rights in the context of migration, September 2017, <https://rm.coe.int/age-assessment-council-of-europe-member-states-policies-procedures-and/168074b723>):

Aangezien er een zaak hangend is voor Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin een van de vragen betrekking heeft op de leeftijdsevaluatie van niet begeleide minderjarige vreemdelingen:

« 2. Sous l'angle des articles 3 et 8 de la Convention, les requérants se plaignent de l'absence de toute mesure de protection de la part des autorités compétentes vis-à-vis de leur statut de mineurs non-accompagnés et de l'absence de toute garantie procédurale concernant la procédure pour la détermination de l'âge. (CEDH - Requête no 5797/17 Ousainou DARBOE et Moussa CAMARA contre l'Italie introduite le 18 janvier 2017) »

Dat deze zaak hangend is ;

Dat het medisch onderzoek, waarop tegenpartij haar motivering steunt, dus niet betrouwbaar is;

Aangezien tegenpartij onderstreept dat verzoeker weinig informatie kan aanleveren over de partij waar zijn vader toebehoorde;

Dat verzoeker meent dat hij jong was toen zijn vader besloot dat hij, en zijn gezin, Afghanistan moest verlaten zodat het niet opmerkelijk is dat verzoeker geen grondige kennis heeft over de partij van zijn vader;

Aangezien het past te herinneren dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden.

Dat de ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer, een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist.

"C'est un principe général de droit que la charge de la preuve incombe au demandeur. Cependant, il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la

persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent. » (Guide UNHCR, des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, édition janvier 1992, §196)

Vrije Vertaling :

Het is een algemeen rechtsprincipe dat de bewijslast rust op de eisende partij.

Evenwel gebeurt het vaak dat een eiser niet in staat is zijn verklaringen te schragen met documentaire of andere bewijzen zijn eerder de uitzondering dan de regel.

In het merendeel van de zaken arriveert een persoon die vlucht voor vervolging in de grootste nood en zeer vaak heeft zij zelfs geen persoonlijke papieren bij.

Daarnaast, hoewel de bewijslast in principe op de eiser rust, zal de taak om alle relevante feiten vast te stellen en te onderzoeken gezamenlijk door eiser en onderzoeker uitgevoerd worden.

In bepaalde zaken zal het zelfs aan de onderzoeker zijn om alle mogelijke middelen waarover hij beschikt in te zetten teneinde de nodige bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van het verzoek.

Echter, zelfs dit onafhankelijk onderzoek kan niet altijd bekroond worden met succes en er kunnen verklaringen zijn waarvan het onmogelijk is het bewijs ervan bij te brengen. In dergelijke gevallen, indien het relaas van de verzoeker geloofwaardig overkomt, moet men hem het voordeel van de twijfel gunnen, behalve indien gegronde redenen hier aan in de weg staan.

Overwegend dat het past verzoeker het status van vluchteling toe te kennen.

Dat de UN High Commissioner for Refugees op 6 augustus 2013 een verslag heeft uitgegeven getiteld: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum- seekers from Afghanistan waarin staat dat: "To qualify for Refugee status there is no requirement that an individual be known personally to the agent(s) of persecution or be sought out personally by those agents (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, available at: <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html> [accessed 11 October 2015])

Vrije vertaling:

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingstatus is het niet vereist dat het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten.

Dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan;

B) IN ONDERGESCHIKTE ORDE. DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS MOETTOEGEKEND WORDEN:

Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:

"§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechterd en de heer NAZARI van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 7.2.17 op haar internet pagina aangeeft :

"Het geweld tegen buitenlanders neemt toe in Afghanistan. De laatste aanslagen viseerden militairen en een consulaat

Op 13 november 2016 vielen vier doden en zestien gewonden tijdens een bomaanslag op de luchthaven van Bagram, in het noorden van Kaboel. De aanslag, uitgevoerd door een zelfmoordterrorist, was gericht tegen de daar gestationeerde NATO-troepen. Op 19 oktober waren al twee Amerikanen gedood wanneer een andere NATO-basis nabij Kaboel was aangevallen.

Een terroristische aanval tegen het Duitse consulaat-generaal in de noordelijke stad Mazar-i-Sharif en het daarop volgende vuurgevecht veroorzaakten zes dodelijke slachtoffers en meer dan honderd gewonden op 10 november 2016.

Op 4 augustus 2016 viel een konvooi van 12 westerse toeristen, begeleid door een militaire escorte; in een hinderlaag van terroristen in de westelijke provincie Herat. Daarbij raakten vijf toeristen en hun chauffeur gewond. De aanval vond plaats in het district Chest-e- Sharif. De toeristen waren onderweg van Bamiyan naar Herat.

Eind juli 2016 vonden twee aanslagen plaats te Kaboel. Een dubbele zelfmoordaanslag tegen een betoging op 23 juli veroorzaakte 80 dodelijke slachtoffers en 260 gewonden. Op 31 juli ontplofte een vrachtwagen gevuld met explosieven in de Northgate compound tegen de muur van een hôtel voor buitenlanders. Er vielen vier dodelijke slachtoffers. De gasten en het personeel van hôtel bleven ongedeerd. Deze aanslag toont aan dat buitenlanders in Afghanistan gevisieerd worden door terroristen..

Tijdens de laatste week van juli 2016 werd hevig gevechten in de oostelijke provincie Nangarhar, vooral in de districten Achin en Kot.

Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden. Zou u toch een reis naar dit land ondernemen, dan is het absoluut noodzakelijk advies te vragen aan de Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) en ze op de hoogte brengen van uw aankomst en verplaatsingen in het land. » (FOD Buitenlandse Zaken; Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 7.2.17, [http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanis tan](http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanis%20tan))

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer NAZARI onmogelijk is om daar te leven.

Ook heeft de Afghaanse Minister for Refugees and repatriation in February 2015 aangegeven dat:

Interview with the minister conducted by: Mona Bentzen "Journalist, artist and human rights activist from Norway" By: Abdul Ghafoor Newly elected minister for refugees and repatriation Mr. Hussain Alami Balkhi opposes all deportations to Afghanistan, especially women and children.

In an audio interview the Minister urges all the deporting countries to halt deportations to Afghanistan. The minister says; situation in Afghanistan was getting better after 2011 that is why MOUs were signed with some European countries including Norway to return those Afghans back to Afghanistan who are coming from safe provinces and they are able to return back to their own provinces.

In the MOU it was clearly stated that those refugees who are coming from dangerous provinces won't be returned. It was also agreed in the MOU that women and children won't be returned back to Afghanistan. The situation in Afghanistan has changed now. Most of those who are being returned are coming from the provinces that are very dangerous and those who are being returned can't go back to their provinces. That is why we oppose deportations from Norway and all other European countries to Afghanistan.

As a result we returned a woman and two of her children back to Norway last week. But, unfortunately later we heard that they were mistreated on the way back to Norway. Few days ago a family of 3 were deported to Afghanistan. Father, mother and a child. The family comes from Ghazni, one of the most dangerous provinces. I sent a letter to the Norwegian Embassy in Kabul explaining the situation of their province and requested them to return the family back to Norway. The family is currently staying and waiting in Jangalak (Afghan returnee receiving center) in Kabul until the Norwegian Embassy and the Norwegian government agrees to return them back to Norway.

Considering the current situation of Afghanistan we sent a letter through the foreign ministry to all those countries with whom the MOUs were signed to revise the MOUs and do not return anyone back to Afghanistan, whether they are single or with family, until we make new agreements. They shouldn't deport anyone because we can't take care of them here. (zie artikel : Afghan minister for refugees and repatriation " stop deportation to Afghanistan " en film op: <https://kabulblogs.wordpress.com/2015/Q2/21/afghan-minister-for-refugees-and-repatriation-stop-deportation-to-afghanistan/>)

Dat het dan ook onbetwistbaar is dat de situatie in Afghanistan verslechterd is nu de Afghaanse minister Mr. Hussain Alami Balkhi zelf aangeeft dat de terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan moet stoppen nu de nationale overheid hun veiligheid niet kan garanderen.

Aangezien de United Nations Assistance Mission in Afghanistan in een rapport van februari 2017, het volgende meldt:

(...)

Civilian casualties increased in five of Afghanistan's eight regions in 2016. The armed conflict most affected the southern region, which recorded 2,989 civilian casualties (1,056 deaths and 1,933 injured), a 17 per cent increase compared to 2015. The central region recorded the second highest number of civilian casualties - 2,348 civilian casualties (534 deaths and 1,814 injured - an increase of 34 per cent compared to 2015 due to suicide and complex attacks in Kabul city. [...]

Anti-Government Elements continued to conduct suicide and complex attacks against civilian targets and non-civilian targets in densely populated areas. For example, 77 per cent of all civilian casualties arising from suicide and complex attacks occurred in Kabul city: 16 incidents resulting in 1,514 civilian casualties (308 deaths and 1,206 injured), a 75 per cent increase compared to 2015. The sheer scale of the damage caused by such attacks in Kabul is illustrated in particular by the Taliban-claimed complex attack on the VIP Protection Directorate in the Pul-e-Mahmood Khan area of the city on 19 April that caused 393 civilian casualties (56 deaths and 337 injured), and the Daesh/ISKP-claimed suicide attack on a peaceful demonstration in Deh Mazang square on 23 July that resulted in 498 civilian casualties (85 deaths and 413 injured). Other significant attacks in Kabul in 2016 included the Taliban attack on a convoy of vehicles transporting ANP cadets and graduates to Kabul on 30 June (112 civilian casualties - 34 dead and 78 injured), the 24 August complex attack on the American University of Afghanistan - 61 civilian casualties (13 deaths and 48 injured) and a Daesh/ISKP- claimed suicide attack on Baqer-ul-Olum mosque (114 civilian casualties - 40 deaths and 74 injured) on 21 November." (UNAMA, Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2016, 6.2.2017, file:///C:/Users/louise/Downloads/Drotection-of-civilians-in-armed-conflict-annual-report-2016-feb2017.pdf, pp. 11, 67,68);

Dat in het artikel *Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?* van de BBC dd 6.2.17 staat:

"To date IS has been a relatively minor faction in Afghanistan. The group, which announced it was expanding into Afghanistan in January 2015, has secured footholds in at least four districts in mountainous Nangarhar province, east of Kabul on the border with Pakistan.

But in the face of armed opposition from Afghan troops and the Taliban, it has not managed to move permanently beyond that.

Since mid-2016, however, it appears to have changed tactics, demonstrating what the UN called an "increased ability to conduct large, deadly attacks against civilian targets in Kabul". [...]

The UN said that before mid-2016, all IS-related civilian casualties had been in Nangarhar. But in July IS carried out the first of four attacks on civilians in Kabul, when twin blasts targeting a protest march by members of the Shia Muslim minority group killed at least 80 people.

Two other IS attacks in Kabul, at a shrine and a mosque, also targeted Shia Muslims. A fourth struck staff members of the Presidential Protection Service. These four attacks combined led to a total of 152 civilians dead and 560 injured." (BBC, 6.2.17, *Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?*, <http://www.bbc.com/news/world-asia-38878818>):

Dat Human Rights Watch op 12.1.17 aangaf dat:

"As fighting continued between Taliban and government forces in Afghanistan in 2016, thousands of civilians were killed and injured in insurgent suicide and IED attacks. The Taliban claimed responsibility for many of these, but groups affiliating themselves with the Islamic State (also known as ISIS) claimed several particularly deadly attacks in Kabul. [...]

The United Nations documented 8,397 civilian casualties as of September 30,

approximately the same as the record number set in the first nine months of 2015. The Taliban and other insurgents were responsible for 61 percent, most from IEDs and suicide attacks. Government forces, including unofficial militias, caused 23 percent of civilian casualties.

Kabul saw an increase in particularly deadly attacks, including an April 16 suicide truck bomb that detonated in a parking lot adjacent to the VIP Protection Force Directorate. The Taliban claimed responsibility for the blast, which killed 56 civilians and injured more than 300. On July 23, multiple suicide bombings at a large protest march made up primarily of ethnic Hazaras killed at least 80 and injured more than 250; groups affiliated with ISIS claimed responsibility for the attack. On August 24, insurgents attacked the American University of Afghanistan in Kabul, killing 14 students and lecturers. [...]"(HRW - Human Rights Watch: World Report 2017 - Afghanistan, 12 January 2017 <http://www.ecoi.net/local/link/334684/463128.en.html>)

Dat IRIN op 10.1.17 aangaf, in het artikel *UPDATED: Afghanistan now a 'continual emergency', as war drives record numbers from their homes*, dat:

"The staggering numbers also confirm a worrying trend: Afghanistan is experiencing significant, year-on-year increases in the number of families driven from their homes" said Danielle Moylan, a spokeswoman from OCHA. "The numbers of IDPs in 2016 are three-fold that recorded in 2014, and six times more than recorded in 2012."

Based on current trends, the UN predicts that in 2017 at least 450,000 more people will join those already internally displaced. On top of that, Afghanistan struggles to support many of the 616,620 people pushed back from neighbouring Iran and Pakistan last year. Pakistan has warned that it will begin forcibly deporting Afghans who have not left voluntarily by March, and the UN expects about a million more, many of whom have no homes to return to.

"The constant stream of displaced families means that a state of continual emergency has become the norm in Afghanistan," said Moylan."(IRIN, *UPDATED: Afghanistan now a 'continual emergency' as war drives record numbers from their homes*, 10.1.17, <http://www.irinnews.org/news/2017/01/10/updated-afghanistan-now-%E2%80%98continual-emergency%E2%80%99-war-drives-record-numbers-their-homes>);

§1 IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE: MET BETREKKING TOT DE Vernietiging van de bestreden beslissing:

Overwegend dat in het onwaarschijnlijke geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan de heer NAZARI noch de Subsidiare bescherming, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden maar de CGVS voor een nieuw onderzoek.

Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de situatie in Afghanistan verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming⁷ een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat ze door de partijleider van Sepia Islam, met name Mohammed Akbari, vervolgd wordt. De verzoekende partij preciseert dat haar vader voorheen werkzaam was voor de partij Sepia Islam, maar met zijn werk gestopt is en landbouwer werd. De verzoekende partij vervolgt dat toen de broers van haar vader weigerden om zich aan te sluiten bij voormelde partij ze vermoord werden. Vervolgens vroeg Mohammed Akbari aan de vader van de verzoekende partij om zijn twee oudste zonen naar hem te sturen, waaronder de verzoekende partij. Omdat de vader van de verzoekende partij dit niet wou doen, vluchtten ze naar Iran. Tijdens de vlucht is de verzoekende partij de hele familie kwijtgeraakt. De verzoekende partij heeft vervolgens een jaar gewerkt in Iran, maar besloot om Iran te verlaten omwille van de levensomstandigheden en naar Griekenland te gaan.

In het verzoekschrift bekritiseert de verzoekende partij het leeftijdsonderzoek. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat zij nog jong was toen haar vader besloot dat ze Afghanistan diende te verlaten, waardoor zij geen grondige kennis heeft van de partij van haar vader.

Uit het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij is immers gebleken dat de verzoekende partij op 19 augustus 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting werd bevonden (zie stuk 15, beslissing Dienst Voogdij van 19 augustus 2016). Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verzoekende partij de resultaten van dit leeftijdsonderzoek binnen de daartoe gestelde beroepstermijn heeft aangevochten bij de Raad van State, zodat deze door de Raad als vaststaand dienen te worden beschouwd. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze waarop het leeftijdsonderzoek gebeurd is, is bijgevolg niet dienstig daar het betrekking heeft op de beslissing van 19 augustus 2016 waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft.

De verzoekende partij brengt geen stukken bij die betrekking hebben op haar vluchtrelaas. De verzoekende partij legt enkel een taskara voor. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat de identiteitsgegevens, op de leeftijd na van de verzoekende partij, niet worden betwist. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij onvoldoende aannemelijk maakt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Na grondige lezing van het administratief dossier acht de Raad geen geloof aan de voorgehouden rekrutering door de partijleider van Sepia Islam, met name Mohammed Akbari, van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“geleid tot uw vlucht uit Afghanistan. U komt niet verder dan vage, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat de genaamde Mohammed Akbari lid was van een politieke partij en dat hij de politieke tegenstander was van uw vader (vragenlijst van 31 augustus 2016, vraag 5). Op het CGVS beweert u ineens dat het helemaal geen politieke partijen waren. Wat voor soort partijen het dan wel waren, kan u echter ook op geen enkele manier duiden. U kan enkel zeggen dat het gemaakt is door mensen, maar wat u daarmee bedoelt, blijft onduidelijk (CGVS, p.12). En waar u bij DVZ nog verklaart de namen van de partijen niet te kennen, blijkt u deze op het CGVS wel plots te kunnen zeggen. U verklaart dit door te zeggen dat uw geheugen nog niet goed werkte bij het eerste interview, dat u lange tijd onder een vrachtwagen had doorgebracht (CGVS, p.13). Uw vader zou tot Hezb Shura behoord hebben (CGVS, p.6). Hij was voor deze partij tewerkgesteld maar wat hij juist voor deze partij deed, weet u weer maar eens niet te verduidelijken. U weet zijn exacte positie niet, u weet enkel dat hij een salaris ontving. Hij zou u nooit*

iets over zijn job hebben verteld (CGVS, p.5). De andere partij Sepia Islami werd geleid door Mohammed Akbari. Ook waar deze partijen dan voor stonden, kan u op geen enkele manier uitleggen. U zegt dat het doel van Sepai Islami was om mensen gevangen te nemen en u zegt dat de zonen van de gevangenen dan illegale dingen moesten doen voor hen. Gevraagd om het zeer algemene 'illegale dingen' nader te preciseren, komt u niet verder dan te zeggen dat ze hun macht gebruiken tegen arme mensen, dat ze mensen bestelen en overvallen. Verder gevraagd naar deze illegale dingen zegt u dat ze het vee en de gewassen van uw vader namen. Ze zouden ook mensen ontvoeren uit uw dorp. U kan hier wel twee namen van ontvoerde personen aanleveren, maar waarom ze die mensen zouden meenemen, kan u niet uitleggen. U kan enkel zeggen dat het kwam omdat ze tot de andere partij behoorden (CGVS, p.7).

Gevraagd waar Hezb Shura, de partij waar uw vader toe zou hebben behoord, dan voor stond, beweert u dat het hun doel was de andere partij tegen te houden (CGVS, p.7). Dit lijkt een wat eigenaardig uitgangspunt voor een partij. De leider van Hezb Shura zou Haji Habi geweest zijn, maar u kan over hem niets anders zeggen dan dat hij overleden is, maar u weet niet wanneer, u zou nog jong geweest zijn. Meer nog, u zegt dat na het overlijden van Haji Habib de partij werd opgeheven (CGVS, p.9). Ook gevraagd naar meer informatie over andere leden in de partij moet u het antwoord schuldig blijven. Zo spreekt u over een zekere Rohullah. Gevraagd naar wat u over hem kan vertellen, kaatst u eerst de bal terug en zegt u 'wat zal ik vertellen'. Als het CGVS nog eens benadrukt dat u alle informatie kan aanleveren die u hebt, komt u niet verder dan te zeggen dat er mensen waren die met uw vader samen waren en dat Rohullah ook in Safedsan leefde (CGVS, p.14). Dat u zo weinig informatie kan aanleveren over de partij waar uw vader toe zou hebben behoord en waarvan het lidmaatschap uw problemen zou hebben veroorzaakt, is dan ook zeer opmerkelijk en ondermijnt in belangrijke mate uw geloofwaardigheid.

De partij van Mohammed Akbari zou uiteindelijk wél een politieke partij zijn geworden, wanneer weet u echter niet. U situeert dit in de periode dat hij in het parlement ging (CGVS, p.12). U kan echter enkel zeggen dat hij een tweede keer in het parlement ging. Wanneer de laatste verkiezingen voor dat parlement dan plaatsvonden, kan u evenwel niet zeggen. Dat is opmerkelijk, aangezien u tegelijkertijd beweert dat uw vader verplicht werd om te gaan stemmen (CGVS, p.13). Op geen enkele manier slaagt u erin de historiek van de partijen, hun doel of hun onderlinge confrontaties concreet te maken of verder uit te leggen. U blijft volharden in het aanleveren van uiterst vage veronderstellingen. Aangezien u twee tot drie jaar geleden, op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, toch achttien of negentien jaar moet geweest zijn, mag dit toch de nodige verbazing wekken. Verwacht mag worden dat uw vader meer informatie met u moet hebben gedeeld, zeker wanneer hij vijftien jaar voor de partij gewerkt zou hebben, zoals u zelf beweert (CGVS, p.14).

Het blijft ook onduidelijk waarom net uw familie het doelwit zou zijn van deze partij. Uw vader vertelde u dat u illegale dingen moest doen. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd deze illegale zaken te verduidelijken, komt u weer niet verder dan te zeggen dat ze hun macht gebruiken om dingen te stelen. U kan op geen enkele manier verduidelijken waarom ze uw vader zouden nodig hebben. U zegt dan ineens dat ze uw vader ook niet wilden, maar dat ze u en uw broer wilden om wraak te nemen (CGVS, p.10). Waarom dit zo zou zijn, blijft echter een raadsel. Opvallend genoeg is dit vluchtmotief, namelijk dat ze u en uw broer zouden hebben opgeëist, onvermeld gebleven bij DVZ. Nochtans is dit volgens uw huidige verklaringen de onmiddellijke oorzaak van de vlucht van u en uw familie uit Afghanistan. U verklaart dit weer door te zeggen dat u lange tijd onder een vrachtwagen hebt doorgebracht toen u op weg was naar België (CGVS, p.16). Deze uitleg weet echter niet te overtuigen, te meer omdat het interview bij DVZ over uw problemen bijna een maand na uw aankomst in België werd afgenomen. Als u zelf persoonlijk bedreigd werd, mag er toch vanuit gegaan worden dat dit belangrijk genoeg is om onmiddellijk te vermelden, te meer omdat dit de eigenlijke reden zou zijn waarom u indertijd Afghanistan bent ontvlucht.

Het is verder opvallend dat u de gebeurtenissen niet in de tijd kan situeren. Zo zegt u twee jaar geleden te zijn vertrokken in Afghanistan, maar kan u dat geenszins preciseren (CGVS, p.4). Even later zegt u dan weer te zijn vertrokken in 1393 naar Iran (CGVS, p.5). Aangezien het momenteel 1396 is volgens de Afghaanse kalender is, zou dit betekenen dat u al drie jaar geleden Afghanistan hebt verlaten. In Iran zou u een jaar geleden gebleven zijn, in Griekenland weet u niet hoe lang u hebt verbleven (CGVS, p.9). Bij DVZ (vragenlijst van 31 augustus 2016, vraag 31) had u nochtans verklaard anderhalf jaar in Griekenland te zijn verbleven. Vervolgens bent u via Italië en Frankrijk naar België gereisd. Opvallend genoeg hebt u geen asiel aangevraagd in een van de landen op uw route naar België. Van een

asielzoeker die vreest voor zijn veiligheid, mag verwacht worden dat hij zo vlug mogelijk asiel aanvraagt en zodoende hulp en bescherming inroept. Het zogenaamde 'landenshopping' wordt hierbij niet aanvaard. Dat u al eerder bescherming hadden kunnen vragen en dit niet deed, wijst nog maar eens op het relatieve karakter van uw beweerde vrees.

U beweert tot slot nog dat u geen familie meer hebt in Afghanistan (CGVS, p.18). Ten eerste wilt het CGVS er op wijzen dat u meerderjarig bent bevonden. Ten tweede is uw asielrelaas ongeloofwaardig gebleken. Daaruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de vlucht van uw familie naar Iran die het gevolg van deze problemen zou zijn. Ten derde bent u ook niet duidelijk over waar uw andere familieleden verblijven."

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij beperkt het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan verzoeker dan ook niet worden toegekend.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond. Waar verzoekster aanvoert dat zij omwille van de algemene veiligheidssituatie in haar herkomstregio niet naar school kon gaan, doet zij niet blijken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoot waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus “Security situation in Bamyán provincie” van 25 april 2017
- COI Focus, “Afghanistan-corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018. (hierna: EASO Guidance Note)

- UNHCR Eligibility “Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat *“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.”* Ook uit de aanvullende rapporten die de verwerende partij op 3 januari 2019 neergelegd heeft blijkt dat uit de UNHCR Guidelines en de EASO Guidance Note dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Daar de verzoekende partij afkomstig is uit Safedsan, gelegen in het district Waras in de provincie Bamyān, dient de veiligheidssituatie in de provincie Bamyān onderzocht te worden. In het EASO Guidance Note wordt met betrekking tot de provincie Bamyān aangegeven dat de indicatoren aangeven dat, het willekeurig geweld dat in Bamyān plaatsvindt van een dusdanig laag niveau is, dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen (EASO Guidance note, p. 79). In de aanvullende nota wordt terecht gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden/Zuidoosten en het Oosten. De provincie Bamiyan behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de provincie komter relatief weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten. De incidenten die er plaatsvinden, betreffen bovendien hoofdzakelijk niet aan het conflict gelieerde incidenten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Bamiyan ruw geschat 460.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 4 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Bamiyan in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.”*

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te district Waras in de provincie Bamyān, rekening houdend met de mate van

dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het beperkt willekeurig geweld te district Waras in de provincie Bamyan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Waras in de provincie Bamyan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat?

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijken dergelijke elementen uit het administratief dossier.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. . Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS